

ELŐFIZETÉSI ÁR:
 Egy évre 2 frt — kr.
 Fél évre 1 " — "
 Negyed évre 50 "
 Egyes szám ára 10 "
 Hirdetések 10 krral számítanak petitronként.

**MULATTATÓ, MINDENT FELŐLELŐ LAP
 A FÜLLENTÉSEK VILÁGÁBÓL.**
 Megjelen minden hó 1. és 15-én.
 Felelős szerkesztő:
IKLÓDY GYÖZŐ.
 Kiadja egy társulat.

SZERKESZTŐ
 és
KIADÓHIVATAL,
 hova a lap szellemi része és az előfizetési összeg beküldendő:
 EGER, szervita-utca 393. szám.

**A gyöngyösi
 ifj. Tallérosi Zebulon
 pegazusa.**

Mint egy boeuf gras-t fölcicomázva
 Hozott közénk egy vén lovat —
 A kovács; sörénye falch volt,
 S talmi arany a patkolat.

Föl abraholva, paprikázva (?)
 Táltosként ugrált, rugdosott; —
 A bolondját addig járta,
 Mig gazdájával felbukott.

Most az abrak szükebbre szabva,
 S a patkó is lehullva már, —
 Elmulik a hányi-vetiség...
 S a táltosból lett vén szamar.

Még most is rugdalózik néha...
 Nincs patkó, rokkant eleje!
 Ordít... Ha mint táltosnak nem
 volt,
 Mint szamárnak nincs veleje!
 Don Gunáros.

RIBIZKE.

— Zoologiai tanulmány. —

Mottó: „Csorog az égből a chrysuma,
 Szoritja lábam a csizma.“
Répañ.

Úgy van! Igaza van halhatatlan költőknek: „Szoritja lábam a csizma!“ mert ha nem szoritana, bizonyára nem vetemedtem volna annyira, hogy Ribizke biográfiáját firkálgassam.

És éppen a kanikula s a kovászos uborka évadában kell vele foglalkoznom.

Bon vagy mal apropos-e az? Attól függ, hogy erős idegzete van-e az illetőnek. Ha nincs, a Ribizke „Locsogásai“ s költeményeitől bizonyosan megkergül.

*
 Tehát ki ő?
 Ismeretlen nagyság! Rugott genie!
 Igaz, hogy ő magát legalább is hétszer akkora szónok, költő s humoristának tartja, mint Aranyzáju szent János, Petőfi s Jókai: de arról meg ismét nem tehet, ha az a huncut világ, olyan habókás bolondcskának tekinti, a melyik rugdalózáisaival nem sok kárt tesz.

*

Hogy született az kétségtelen, legalább ha ezen első s legnagyobb bolondságát el nem követte volna, aligha pályadíjazhatta volna Tárkányi „Olvasókönyvét“, már mint a Ribizkiét.

*
 Apja valószínűleg volt, bár ő tagadta.
 Ezen kegyeletes jellemvonásnak meg az a Hübnerre, hogy Ribizkiét meg akarta látogatni az apja, egyszerű szegény pór.
 A Lyceum előtt álldogált pár jogász, ezeknek dicsekedve monda, hogy fiát keresi.
 El is vezették a fiához, de a legalázatosabb Isten ember kevély szolgájának alacsony gögje felfortyant ezen ői devant megaláztatáson s ősz apjának megtiltá a további látogatásokat.

*
 Ő a legboldogabb ember a világon. Nem foglalokzik a kerek ég alatt senki mással, csak és egyedül csak saját magával.
 Gratulálok a gyomrához, hogy még most se esömörlött meg ettől a hebehurgya tárgytól.

*
 Nagy ember!
 Számtalan gunyolója van, s ezeket ő mind irigyei rovatába sorozza.
 Ribizkiét irigyleni, az önmegtágadás netovábbja.

*

Ha nem kacagnók olyan jóízűen pöffeszkedő hányivetiségét, midőn magasba tartott orrával turkál a Parnassus trágya-dombján, talán még meg is sajnálnók.

De így, mikor megpillantjuk a Lyceum körül azt az antik metszetű matyó cifferblattot, amint öntelten pislog apró szemecskéivel a végtelen ürbe s vágyó sóhajokat röpit a Szele kastélyára, biz Istók nem tehetünk egyebet, minthogy kacagunk egy nagyot fölötte.

*
 Azonfelül, hogy szép ember („Maga mondja, el kell hinni,“) nagy ember, még jeles predikátor is.
 A többek közt így szólt a mennyország gyönyörűségeit festve:
 „Mindenütt drága virágok illatoznak s ott majd befog teljesülni a nóta, hogy:
 „Szagos lesz az utca, merre, merre, merre járok, Annál jobban szeretnek a lányok.“

Őt látni, mikor a szószéken állva, ormányát ég felé nyújtja s széles ábrázatára áhitatos kifejezést erőszakol s pár percig ezen tükör előtt betanult helyzetben áll, némán, mintegy azt akarva elhitetni a hallgatósággal, hogy extemporizál;... valóban isteni mulatság.

*
 Ő ezenfelül tanár is.
 Igen uraim, ő professor; irt több tanuló könyvet is, melyekben természete-

sen saját műveiből idézi a példákat a classicus remekségre. P. o.:

„Susog a lomb mint a bűnös inger,
 Az est harang nyolc órát csilingel.“

S mily nagyszerűen komikus az, mikor így talál szólni egész grandezzával:
 „Azt Kazinczy mondta, ezt pedig én!“
 Hja, extremes ses touchent!

*
 „Nunc venimus ad fortissimum virum.“
 Most jön a vis rei.
 Ő költő is.
 Igen uraim s önök bájos hölgyeim, ne mosolyogjanak ezen állítás fölött, én bebizonyítom a Szulik irodalomtörténetével, melyben — Ribizke a költők közé van sorozva.
 Isten legyen irgalmas szegény Szuliknak ezért a halálos bűneért, mit a magyar poesis ellen elkövetett.
 Tehát ő költő.
 Költeményeit ki is adta.
 Luga kinyomatta neki kollegialitásból.
 A tantemét meg a dedikált fizette meg. Szóval nem valami tövises az ő pályája.
 Ir verseket, a legkevésbé émelgyősekből; — nem akarván az önök drága egészségét kockára tenni, — itt van egy kis izelítő.
 Először is a mottóm
 Azután:
 „Vajjon nem jó étel-e a túró halucska,
 Hogyha bőven csámcsog rajt vajlucska.“
 etc.

Mint műfordító nem kevésbé kiváló.
 A ki olvasta a Göthe „Fischerjét“ az ő fordításában, vagy a Schiller „Sárkányát“ menten a legalaposabban megtalálja az egész német poésist.
 Lamartine egyik szép költeményét lefordítva így szól:
 „Az óra mutató egyet-egyet csoszszant.“

Ugyan édes Ribizke, hát az ön piciny agyvelejének mutatója hányat csoszszant?

*
 Még egyet.
 A hol Ribizke viccel, humorizál, ott az ember legföljebb szánakozólag mosolyog egy gyöngye elméjű hóbölygős eszmeficmain; de a hol már komolyan kezd beszélni, csakugyan lehetetlen megállani a kacagást.

*
 Bocsássanak meg, hogy még ezt a kis utóiratot ide csatolom.
 Ribizke jellemképe nem volna teljes, ha elmulasztanám őt mint művészt s politikust feltüntetni.
 Ő „Locsogásaiban“ kegyeskedik Petőfiről kijelenteni, miszerint őt forradalmi (?) költeményeier
 „menthetik a korabeli viszonyok és a poétai hóbört.“ (II. k. 403. lap.)

Ugyan kedves Ribizke, micsoda rabszág ez; azt akarja úgye, hogy az ön muzsa gyilkoló attentátumait meg az ön zavaradottságával mentegessük.

S te nemzetem s a világ költője, te halálodban is nagyszerű oroszán! hát téged a pusztabeli számár is büntetlenül megrugdalhatna? . . .

Ugyanott nemzetünk dicső emlékezetű szabadság harcát, a gygasok eme trónus rengető küzdelmét szennyes ajkával

„Országrontó alkotmányos tragikomédiának“ merészkedik nevezni.

Nyomorult jezsuita!

De igaz is! Ugyan mi ütött hozzám, hogy egy ilyen haszontalan puffogatás mián így kifakadtam.

Hiszen egy Ribizkét talán senki se vesz komolyan?!

És ez a fráter a tanítóképző intézet professora!

Gyermekkoromban olvastam egy igen szép mesét Rubezahlról, a híres Répafiról, kinek keze alatt mindenből répa vált.

Rubezahl és a mi Répafink közt az az analogia van, hogy valamint annak repái, úgy ennek művei (?) s egész létezése elrothadnak.

Pasquinó.

Emlékezés

egy t. szentmiklósi bábra.

Ott ült a bájos angyal,
Szébb volt valamennyinél;
Oh mily kedves lehet, hogyha
Az ember vele beszél.

Szóval szép vidéki lány volt,
— S a mint mondták — gazdag is;
Mélyen elmés lehet, — véltem —
Hisz a szeme oly hamis.

Hozzá lépve táncra kértem,
Már előre boldogan . . .
De lefőzött, — mentve magát:
Nem táncol . . . bütykője van!

Karcos Dani.

JEGYESEMNEK.

— A válás percében. —

Hiába kérdeked mért ül arcomon bú?
Hiába kérdeked mért vagyok levert?
Nem mondom, mert hisz — bár te oka nem vagy —
Nem úgy említik már holnap neved.

Jegyesem voltál gazdag hozományyal,
És én oly boldog, — mert hisz birtalom;
Reményben enyém volt már a hatszáz hold,
Diszes fogat és pompás kerti-lak.

Tárca.

Egy szegény zsidófiu története.

— Életkép. —

Születék vala pedig a Mojsze gyerek a Tisza melléki rónák ölen egykor virágzott Tisza-Igar nevű kis községben, a jelen századnak azon szakában, a mikor a zsidók még nem voltak tekintetes urak, a valódi tekintetes urak pedig nem hívták magukat nagyságosoknak; de nem is volt annyi végzett földes ur mint manapság.

Akkor tehát a mi kis Mojszénk még szívesen hasogatta az igari tóparton a halat 10 kr. napibéréért, még pedig mezitláb, rongyosan, és el kellett túrnie a nyakleveseket, a mikkal, — a még most is élő öreg Ábrok halászbérlő, — holmi apró csempészetekért az ő kis buglyos fejét oly gyakran körülteremtette; esténként pedig nyakába öltve az ő töretlen birkabőrből készült juhászbundáját, kivezette, — de nem ülhetett rá, — a tételében egyetlen turós hátú paripáját a legelőre, azzal együtt kipihenni az elmúlt nap fáradozásait, hol azonban a lovászgyermek dévajkodásai miatt mitsem alhatva, ujfent hozzá

De megbukott a reménybeli ipa,
Minek folytán ma már csődöt kapott, —
Isten veled! . . . ha így fekszik a szürke,
Nem látom többé a . . . kerti-lakot.
Vas Kalap.

Bajazet és Alexandria.

„Allah aleukim“ felkiáltok itt a meszet tövében Eger városában. Oh boldog török uralom kora! Oh Bajazet és Alexandria, hogy rekedtél itt gyenge hitelviszonyaiddal?! Ide világ minden csalói s uzsorásai, ide zsidók s törökök s ezek maradékai! Itt a kikötő, itt a gazdag talaj, még úgy, amint azt a társadalom és emberiség becsületességével és vallásával megtermékenyíté s megöntözé derekasan török és tatár, magyar férfi és magyar nő vérel.

Csak ide!

Nincs Amerikának ily ezredéves humusa. Itt vannak gazdag papok, szerény polgárok, szegény hivatalnokok, koldus nép s eladósodott gavallér katonatisztek. Jöjjetek váltópillangók s uzsorás cserebogarak s mindnyájan jó madarak.

Te meg tisztelt Bajazet jöjj ebbe a csarnokba, itt van a te méltó helyed, hogy halhatatlanisam merkurpogányisteni hunczutságodat. Hát hogy is tetszik kölcsönözni? mindjárt elbeszélem. De előbb még valamit.

Méltóztatnak e tudni mi az a nehéz nyavalya? Én megmagyarázom. Az az Isten legsúlyosabb verése.

Oltalmazzon meg tőle tatárt, törököt s annak minden rangu és rendű maradványait! Én már sokat láttam ezen igazán szerencsétlenekből, oh ha Columbusza volnék ezen szernek, mely annyi boldogtalant üdvözítene!

S e gyógyszer felfedezése sikerült is nekem némely ily szerencsétleneknél, legkivált azoknál, kikbe a pénzvággy és uzsora démona befészkelé magát.

Pedig pénzvággya kielégítésén rajta van a gazdag egri papság, de ez neki mit ér? Neki még több is kell. Tisztek s hivatalnokok fizetési ivaik, neki vérhajsza kell, hogy tőle a becsületes arcz elpiruljon. Van 5, mond őt frtos hitele, mint szűnyogesi-pés, melylyel szemben még az oroszlanycsapás is megsemmisül, levén hozzá a kamat 3 frt, s a lejárat a hivatali fizetés azon havi elseje.

Ne izzassuk fel kórananyagát! De írja fel magának főkönyvébe, mint mottót a szentírás ama szavait:

„Megbüntetem az apák vétkeit fiaikban heted izziglen“, mint így ezt mondá Jehova.

Ne uzsoráskodjék, vessen számot magával: ott a templom! Kerülje az uzsorát. Legyen emberséges ember és megg y ó g y u l a n d.

Dr. Füllentő.

látott másnap a halhasgatás és szárítás 10 kros mütételéhez.

Igaz, hogy az öreg Ábrok már akkoriban is sokszor elmondogatta a birtokosok némelyikének: „Meglássák a thekhintetes khüzsönészes Oraságok, (közbirtokosságot akarván mondani) hogy ebből a Mojsze jerekből, ha fel nem khütik még addig, még nagy ember lesz ezen a vidéken, mert én már megvinülttem (most 88 éves) és a gescheftekhet minden rétegeibe ismerem, de annyi imposzthonságról még fogalmam sincs, a mennyit ez a jerek már khünyv nélkül is tud.“

És valóban, az öreg jóslata csaknem szóról-szóra teljesülni látszik, mert im: az egykori Mojsze jerek, — a helyett, hogy felkötötték volna, — mai napság földbirtokos, nagybérlő, gőzmalom és boltüzlet tulajdonos és Thekintetes Brüll Móríz Oraság!

Igaz, hogy kortársai a gyermekkori lovászok most is csak bugjos Mózes néven tisztelik, de az nem tesz semmit, mert ő tekintetessége tagadhatatlanul ügyes szédelőgő, különösen mióta a hamis bukás vizsgáján oly kitűnő képességet tanúsított, hogy egy hajszál sem görbült legyen meg, azóta oly kitűnő talentumnak van elősmerve, ki a legtökösabb rendőrfőnök

Borteleki nőmöss Ivó Dániel

úr

LEVELE

a Tekintetess Újságfundáló

Úrhol.

Agy' Iste'!

Mán mondok, meg is áprehendálnak nőmöss perszónámra azért, amiért mivel-hogy olyan sokáiglan nem pennáztam légyen az érdekes publikomnak, nemőssi dógaimnak mikénti folyamattyárul.

Bizon mondom pedig nem csuda az sokáiglan való fülelés! — Az aratás, cséplés, nyomtatványozás egészen kimerítették belülem a szellemi erősséget; sok vót a dolog! — Még az Czikrát is bekölletett fogni, — minden technikai tudomán nélkül — a cséplő masina elejbe húzósnak! — Jót nevettem rajta, mikor a szegén párát a kék bugyogós német masinista az ő anyanyelvin akarta komandérozni; azt gondúta a jámbor, hogy egyforma tejet szoptak! — Pedig a Czikrának még a harminczadik édes apja is magyar nemöss istálóba gyütt világra! Meg is köszönte a sógornak a német leczkét, bőven fizetvén neki citrommal, amelly ugyan sárga, de mégse hasznájják lenyomádénak, még Német országba sem!

Még az ősi kalamáristartómat is a pejva telelepte szemettel, úgy költetett leszürni rula azt a kis kékítől, a kivel most ide pingállom eselet! — Igeniss!

Allig végeztük még be a cséplést, allig attam ki a konvencijót meg a részt és fölpakóttam 20 zsák életet bevinni Eger várossába eladóra; köll az apró piz — mondok — a könyhára memmeg a vízire! Felcsücsütettem a Marczí kocsis mellé a Lizi gangos szakácsnét; a magam nőmöss Termettyit a másik kocsiba pakóttam bele, bordám mellé ültetvén a Pepi bátsit, ki éppég nálam atajgott, mondom neki: „Gyere öreg csinájjunk ékkis ricsajt, mutassuk meg a városba mi az a falusi őss nemöss ember!“ — Magunk társaságába vevén az Istóczy telegráfijával ellátott fotográfias noszvaji Szentséget. (Megtötve 12 ócska itezés kebelit fájin veressel!) A város a nemőssi Dominijumomtól másfél óra járás; addig meg csak nem halhat mög erővel az embör szomjan!

Beérkezvén Egerbe, a tehervonyatot beindítottam Marczival meg Lizivel a búza platzra, mink magunk pedig berepütünk a „Honfoglaló“ kocsmahotelba. — Eztet a hotelt elejinte k. k. kaszárnyának néztem, csakhogy a közemberek nem itt laknak; a hadi szógálatot tellesíti egy fél tuczet összeválogatott, 13 próbás szuka kelner. — Innét azonba elmásztunk, mert mivel-hogy a Pepi bátsi memmonta, hogy ebbe jaz hotelba, a czibilnek, (még nőmössnek is!) előtte való napon köll megrendelni jaz ebédöt, hogyha itt akar abrakolni!

Át kámforogtunk hát a vizavíba lévő

zsebéből is kitudná csempészni az ellene kibocsátott elfogatási parancsot; ugyanis: egy leányának két nevére külön dohánytermelési engedélyeket százholdakra kikészközölni, — tüzúra vezetve az intéző közegeket, két ízben leégetett gőzmalomát a biztosítási összegből toronymagasságra emelni: biróilag bezárt bolti üzletét szintén leánya firmája alatt sokkal berendezettebben fentartani, 14000 frtra becsült s nyolczszemközti birói árverésen 120 frtért eladott gőzmalomot álbérlet utján magának jövedelmeztetni; a tulszámolásokkal reászédett dohányosokat, családostul földönfutókká tenni satbbi. előtte mind csak bliktri; mert ő néhai bugjos fejét sokkal magasztosabb eszmék kivivhatásán törí, miként lehetne ugyanis a szédelgéseit megsokallott községi előljárókat s üzleteit jövedelmi adóval tulszigoruan megrovó hivatalos közegeket hivatalukból elmozdítatni, s azokat par nobile fráterekkel kieseréltetni . . .

Ez a törekvés nyugtalanítja ő bugjosságát oly végtelenül, s ilyenkor törík ki kebléből a panasz, miért maradt ő laikos ember és miért nem lett ügyvéd, hogy tanitana most ő meg holmi falusi jegyzőket s terveibe akadékoskodó hivatalnok féléket keztyübe dudálni . . .

Peikeles senior: Khellner! fhi-zetni!

Peikeles junior: Thate, nem akarsz még valamith venni?

Peikeles senior: Mit vegyek még, már két ezüst khanalat bezsebeltem.

Tarkaságok.

Az „Üstökös“ Tallérosi Zebulonjának Gyöngyösön valami hulladéka ütötte fel magát vadgomba alakjában „ifju Tallérosi Zebulon“ név alatt s a „Gyöngyösi Lapok“ hoz majom gyanánt szegődven, hogy a gyöngyösi nép gyönyörködjek abban a nagyszerű humorosnak tartott kifejezhetlenségben. Ugy látszik, hogy egy alkalommal Csomor meglábszjazhatta, mert a Zebulonka mindég csömörben szenved. Gratulálunk azon lap szerkesztőjének, hogy ily vad munkatársra tett szert a közönség mulattatására.

Szentkutón az idein boldogasszonyi bucsú alkalmával az ajtatoskodók midőn visszatérőben voltak, a v-i pap kis ingben elébök menvén, a kántor ezt kiabálta:

„A karján volt a kis Jézus Máriának.“
A középső csapat nem értvén, így énekelte:

„Atkáron volt a kis Jézus Máriának.“
A harmadik csapat pedig az egészet nem értvén, így viszhangozta:

„Biz úgy, biz úgy, biz úgy, biz úgy, biz úgy, biz úgy!“

A terpesiek pedig kifogyván minden szent énekből, azt énekeltek:

„Erre mentek az egriek, itt a nyomuk.“

Hazard és szerencsejáték miatt állott a fenytő törvényszék előtt Najhal (Lajhár) Bernát (fabetyár). Kérdezi tőle az elnök:

szidván „Bissmarokkot“ és korholván az országgyűlés határozatait; mert már igazán hunczfut a világ, és csak ő a becsületes ember, ki majd megmutatná, hogy kellene az ország ügyeit intézni, ha képviselő, vagy csak legalább miniszter is lehetne.

Egy meleg nyári napon idegen ur állit be az ivóba; fején széles karimájú calabriai kalap, ahhoz kék nyári kabát, bő nadrag s poros félczipők. Rendel egy fél liter bort, de nem iszik, hanem sétál a szobában föl s alá.

Jóska bácsi agyarára szorított pipájából fujja a füstöt s gondolkozik, hogyan eredjen beszédbe a pöffeszkedő uri emberrel, hogyan tudja meg kilétét, vagy foglalkozását?

Egyszerre nagyot pök s úgy félvállról megszólítja az idegent;

— Hát hogy kél a buza barátom?

A kérdett megáll, körülnéz, hogy csakugyan hozzá vannak-e intézve a szavak, azután nagyot néz elmosolyodik.

— Mit gontol, mi fagyok én, hogy ezt kérdez?

(Hintó gördül az udvarra.)

— Hát valami kokáliai gabonakereskedő.

Egyenruhás inas lép be.

Mondja meg vádlott, hol, mikor s mily összegben játszott?

En kérem alássan, felelt a vádlott, sehol, soha és semminő összegben nem játszottam, de nem is játszhattam; hiszen én nem is tudok írni sem olvasni, valamint nem ösmerem a kártyát sem.

Jaksi (a ki szintén mint vádlott a fő törvényszék előtt állt) belekiált: Kérem alássan Tekintetes Törvényszék, nem igaz, Bercike hazudik! Nagyon is jól tud játszani s nagy pénzben szokott, a kártyát pláne nagyon tulságosan ismeri; a multkor is mikor ferbliztunk, nekem négy filkóm volt s ő az ellenében ötszört vágott ki! (45-öt zöldben.)

Ki hitte volna!?

Ki hitte volna azelőtt hat héttel, Midőn az oltárhoz vezettelek? . . .

Ki hitte volna midőn bájaidal Menyasszonyi diszedben néztelek? . . .

Te voltál a ki viruló arcoddal Rám derítéd az üdv szép hajnalát; Te voltál kinek bűvös szemsugára Szivem felháboritva járta át.

Te voltál — mondom — mert ki hitte volna,

— Talán a doctor sem hitte maga — Hogy még a „mézes hetek“ folyamában — Fútsön be bájaidnak . . . a ragya!

Karcos Dani.

Feleségemnek.

— A baklövés után. —

Csodáltam mindig azt a bájos arcot, A melyen a pir oly kedvesen ült; Csodáltam azt, hogy az a piros hajnal Gömbölyü ajkad s szádra mint került?

Igaz, hiába kértem ajakadról Egy üdvözítő csókot . . . hasztalan! S nem gondoltam, hogy ennek oly rejtélyes, Szivedben rejló szörnyü titka van.

Megesküvénk hát, — nem illetve ajkad, Szivemért egy csók sem volt foglaló; Kiábrándulék, — de megérdemlem sor-som, — Majd sirba vitt a rettentő való.

Itt állsz előttem . . . halovány szád széle, Arcod meg oly rút mint a fürgeteg; — S bár tudod nem futja, oly esengve kérsz hogy:

— Hozassak . . . carmint s hercegnő-vizet!

Vas Kalap.

„Ich bitte Herr Graf, die Pferde sind schon beschlagen!“

(Méltóságos gróf ur! a lovak meg vannak már patkolva.)

A gróf mosolyogva néz Jóska bácsira; azt hívé, meg fog zavarodni, de ennek arca megtartá cynikus egykedvűségét.

Kivesz zsebéből egy huszast s oda teszi Jóska bácsi elé.

— Ityék parátom, az enyim egészség! Jóska bácsi kivesz egy másikat és mellé teszi.

— Tegye el az ur evvel együtt, aztán csináltasson rajta szarat a bocskorának.

A gróf hüledezve tekint emberének haragos arczára. Benyul ismét tárczájába s engesztelőleg tesz elé egy forintot.

Ez megint mellé vet egy másikat.

— Tartsa meg az ur, jó lesz kenyérre majd a télen.

A gróf dühösen vág az asztalra egy ötöst, szemeit a büszke parasztra meresztve.

Jóska bácsi lekapja kalapját, kirántja szájából pipáját, zsebre teszi a pénzt és mosolyogva hajol meg.

— Köszönöm méltóságos ur!

Don Vigole.

vendéglőbe, ahol is lerakván a bűnöst letalább magyar nyelven hallotta jaz diskurzust az embőr. — Ideje is vót mán jó hejre verekenni, mer a szomjúság miatt mán beszéni se tudunk, a kulacs kiadván lelkét az úton még a „Nyögvemászó“ csárda parton!

Mikoron azután kifizettünk vóna 2 közösügyes forintot, azé, amit bevettünk délbe, — az idő alatt amég a Lizi szakácsném mögvásállotta a piarczon a zödeséget, — mi egymást, — kísétalottunk a Pepi bátsival a városba, mondok mekkacsénttyuk Eger nevezetességeit.

Sose hittem vóna, hogy ez a régi nemöss magyar város enyire sillyedgyen, mer aki aszongya hogy Egerbe lettöb a papi nipség az esztet a várost csak Panorámába látta légyen; mert mivelhogy Eger nem más, mint ifjú Jeruzsálem! — Lakván kebeljiben annyi jebuzeus, orthodox, szemita, hogy ha az embőr mindegyiköt érdemszerint mög akarná honoráni, kevés vóna a bortelki erdő, ha jaz egészet kivágnák is akasztófának! — Pedig asszondom, hogy az mán erdő, aki eselagya van!

Doktor, preczektor, fiskárus, — nótárus etc. maj' mind jordánybú van faragva! — Szorijtanám őket abba jaz kütöbe, akit az tetejikbe viselnek!

Hogy menyire elzsidó-németizálódott ez az Eger, mögmutatja az is, hogy a szép nemek is mán egy ágú, farba bő pantallóba viselőskönnnek! Szerettük vóna mekkacséntani őket akkor, mikor az árkot ugorják benne!

Most pedig miután a papirosom el fogyott, — az utósó fóliust elkérte a falusi Notárjus adócédulának — hát nemös sorjaimot bekalincsolom; a többi Eger városi látománynak a gyüvendő levelbenni mögpennálmányozását igérve.

Adig is! Literös vig napokat kívánok!!!

Megrendelés.

T. Monaszterly Órnak Bpestén.

Khérem khölgjön neküm a részire 12 stücek dámen üngre való, mert az enim khedves leánja Rézi kisazon férhő megyen, khöl nekhi a Staferungba.

Samuel v. Hoचाuser, szenzal.

U. i. Ne khölgjön tőp csak 8 üngre való, 4 ünget khitolálta az enim khedves leánja a Rézi kisasszony az ócskhábúl.

u. az.

U. i. Jó lesz, ha nem a legfinap lesz is, khölgjön csak eccerő ordinär sifanból.

u. az.

U. i. Khérem ne khölgjön semit sem is, mert az enim leány asza haszontalan Rézl elszökte mögát egy khörösztfnj gavalérvél.

u. az.

Nos, és ebben igaza van; mert ha annak idejében ügyvéddé lesz vala, okvetlen szaporitandja azon collegák számát, kiket az ügyvédi kamara már régen elesapott; — no de lehet reménye így is, hogy ha ily egyenes utakon és oly buzgalommal halad kitüzött célja felé: egy szép reggelen arra ébred, hogy a mostani kényelmes, uri, de csak falusi, — lakás egy czimere-resebbel, például az egrivel fogja felcserélni, a hol azután bőven lehet alkalma elméledni e kurta élet gyarlóságai felett!

Egy zsidóbarát.

Köszönöm!

Jóska bácsi eredeti bohókás ember. A györkiek órákon át el tudnak beszélni tréfás tetteiről, s olyan jóizüeket nevetnek azokon.

Van Jóska bácsinak egy rettenetesen gonosz nyelvü felesége, kinek a pokolban bizonyosan „extra-czimert“ nyittat Lucifer. Mikor ez (t. i. a felesége) megoldja nyelve fékeit, nem szól egy szót sem, hanem átmegy a szomszédba Stiglicz zsidóhoz pityizálni: minthogy pedig kedves élte párja, csak akkor nem pöröl, mikor alszik, — Jóska bácsi mindig a kocsmában ül s gondolkozik a politikáról,

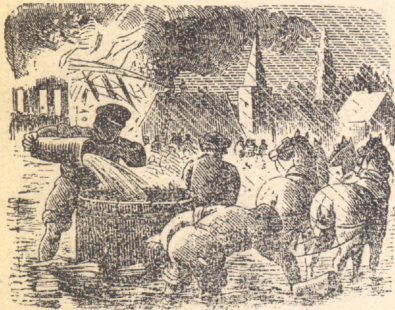
szidván „Bissmarokkot“ és korholván az országgyűlés határozatait; mert már igazán hunczfut a világ, és csak ő a becsületes ember, ki majd megmutatná, hogy kellene az ország ügyeit intézni, ha képviselő, vagy csak legalább miniszter is lehetne.

Egy borzalmas éj.

— Megtörténhetett történet. —

Vége.

A helyszínére érkezve, minden teke-tória nélkül a tóba jutottunk, hogy a viztartót vízzel megtöltsék. Még jobban lenyomtuk magunkat, úgy, hogy még most sem vettek bennünket észre. Már egy pár akó vizet öntöttek a fejünkre, s mi egy-

szerre oly rémitő kiáltásba törtünk ki, hogy a tűzoltók ijedtükben elfutottak s a lovak fékvesztett örült futásban iramodtak ismét a városba vissza.

A várostól nem messze végre hajótörést szenvedtünk, miután a viztartó egy

jelzőkőre ütdött úgy, hogy száz darabra törve, velünk együtt az árokba esett, mialatt a lovak tovább futottak.

Nagy fáradsággal szedhettük csak össze magunkat s félholtan a kiállott veszé-lyek után érkeztünk be a városba.

Botos még lakásomig kísért s sok dörömbölés után végre felnyitotta házi-asszonyom a kaput. Azonban midőn megpillantott, hihetőleg állapotomon, annyira megijedt, hogy egyet sikoltva, kitzasztott

az ajtón, a melyet orrom előtt bezárva még kabátom egyik szárnyát is becsipte, s így kénytelen voltam az éj hátralevő részét reszketve a hidegtől a kapu előtt töltenem.

Nem is felejttem el mig élek ez éjt soha.

„Unaloműző“.

Számrejtvény.

10 7 8 9 Lángok közé önteni veszélyes.
9 10 3 Igy érzed magad, ha munkád elvégzed.
1 2 3 4 5 Ily táj látásán elragad érzésed.
6 8 Igy ordít „Bálám“ ha az idő szeles.
1—11 Egy hires izzasorás neve,
De kevés a becsülete.

A megfejtő az illetőtől 1%-lival olcsóbban, az az 39%-lira kap kölcsönt, és jól girált váltóra bármikor felveheti.

A „Füllentő“ hírei.

☉ Szt. István király napja Egerben és a várban megtartott. A búcsúlok ajtataskodva, a honvédek pedig káromkodva bujtak a veres nadrágba; igy emelvén a magyarok szent ünnepét

— Az egri lánczhid csak jövő évben készülhet el, mert ahhoz méltó vasat még nem találhatott a buvárkodó mérnök. Kénytelen tehát a szibériai ólombányákhoz fordulni, mert ugy hallatszik, hogy a muszka ólom erősebb volna a magyar vasnál. Nem szeretjük az efféle eljárást, mert azok a muszkák az ólom közé is könnyen robbanó anyagot vegyithetnek, s a nagy-szerű hid könnyen légbe röpülhet.

☉ A befűtés föltalálója a napokban két névjegygyel ellátott levelkét kapott ily hátrattal: „b. n. n. ü. k.“ — Furcsa, gondolja magában, hisz ma Ilona napja, én pedig Ferko vagyok? Elszalad tehát a két, névszerint A. J. és G. Gy. barátjához. „Hát izé, mondok, mit gratuláltok ti nekem? nem vagyok én Ilon?” — Hisz nem neked, — válaszolák ezek, — hanem kályháid és kedves feleséged macskáinak küldtük azt, mert ugy tudjuk, hogy mind-egyiknek valami neve van.“ — És lön titulus bibendi.

△ A nemes tanács kaszárnyát építtetett, melynek szelelő kéménye fából van alkotva. Bezzeg megfásult nemcsak a láb-in, de még a gondolat is némely embernél.

§. A városi alkapitány összes ítéleteit, végzéseit, rendeleteit elvitte a róka; minél-fogva kerestetik egy egyes vadász, ki azon rókát megtalálja s agyonlövés után az elveszett értékes tárgyakat kellő díjaztatás mellett vissza szerzi

— A városházánál az határozatott, hogy jövőre fog határozatni.

△ A vásártéri gyalogut kavicsol-tatik.

● A ki Budapestre utazik, ajánljuk Minderfein E. szállodatulajdonos Hotelját a „magyar királyhoz“, a kinél az alábbi számla szerint következően felszámított jutányos szoba kapható:

Szoba szám 10. Lakás 24 bis 25/VII. 3 ft. 50 kr., külön ágy 80 kr., világítás 50 kr. Szolgálat 90 kr., összesen: 5 ft. 70 kr. Ezen felül még a számla alatt ez áll: „A portás és házi szolga a szolgálati díjban nem foglaltatik. — A ki nem hiszi, az eredetije nálunk őriztetik. Tehát 24 óra lefolyásaért 5 ft. 70 kr fizetsz! Csekélység ez Minderfein urnak!”

☉ Az előljáróság meghagyta özv. Lusztignénak, hogy a nyersbőrök és rongyok szárítását ne a városon kívül, hanem a mecset-téren levő háza padlásán szárítsa, mert annak szagától a közelben álló irgalmasok kórházában levő betegek — mint a tapasztalat mutatja — hamarabb vándorolnak el. A tapintatos és humánus eljárást csak helyeselhetjük.

|| Van Egerben egy utca: a „Maga-syn“ utca. Nevezetes páratlanul rossz kövezetéről. — Ebben az utcában lakik egy ex fa usi ifju kisasszony. Ez a kisasszony meg arról nevezetes, hogy állítólag zárdá-ban nyert műveltségét akként tünteti ki, hogy az utcán sétáló tisztességes fiatal emberek csupán udvarias tiszteletből eredő, minden mellékérdek nélküli szíves „Aláz' szolgá“-it oly hangon és modorban viszo-nozza, mint egykor ott . . . falun, a tibák honában, a kedves papája főnhatósága alatt állott béresek monoton „Agy Isten“-eit; s bár ez utcában sok intelligens egyén lakik, noha nem saját házában mint az ifju urhölgy — mégis csak nem régen is két hasonkoru barátnőjével sétálva főnhangon ekkép adott kifejezést az utca lakói iránti ignorációjának: „Ez utcában nincs kitől geniroznom magamat!“

(Bizony, kedves Nagysád, ha kegyed-nek nincs kitől geniroznia itt magát, annál kevésbbé lesz nekünk a kegyed becses egyéniségétől! E sorok beküldője pedig szerénytelenség nélkül jegyezheti meg, miként a kegyedénél már fényesebb rangú családok között is volt szerencsés megjelenhetni, de ily okadatolatlan göggel még nem találkozott, s ugy származása, —

mint állásánál fogva a jelenben sem alan-tasa kegyeteknek, s annyi büszkeség van benne, miként nagyon is megszokta válo-gatni kinek complementiroz, s igen saj-nálja, hogy ez egyszer tévedett! (Be-küldetett“)

Irodalom.

Vettük a „Magyar népharát“ harma-dik évfolyamának augusztus 21-én meg-jelent 1-ső számát. Atolvasván a három ivre terjedő szépirodalmi lapot, ugy találtuk, hogy annak kiadója (Fuchs testvérek) egész igyekezetét arra fordította, hogy a magyar népnek kellemes és olcsó szóra-kozást, tartalmas lelki élvezetet nyujtson és összekösse a hasznost a mulattalóval, a tanulságost a gyönyörködtetővel, mi által helyet biztosított neki az első rangú szép-irodalmi képes közlönyök sorában. Ezen lap felelős szerkesztője: Ábrányi Emil az ismert kitünő író, munkatársai: Mik-száth Kálmán a geniális beszélyíró és Berényi László, ki érdekes tárczáiról ismeretes. Minden szám kétívnyi szöveget, egy iv regény mellékletet, negyed iv gazda-sági mellékletet és egy iv színes borítékot tartalmaz; továbbá ingyenes havi mellék-letül az „uj hölgyek lapja“ czimű divat-lapot is adja. Előfizetési ára a hetenkint megjelenő lapnak egy évre 6 ft. A legme-legebben ajánljuk t. olvasóink becses figyelmébe.

Szerkesztői sugások.

Z. G. Versekkel ne foglalkozzék. — P. K. Öntől nem várhatunk már semmit? — P. J. úrnak Mező-Kövesden. Az előfi-zetési összeg beküldését kérjük. — H. P. Hubbard úrnak New Havenben (Amerika). A küldöttet megkaptuk. A meghatalmazást valamint a lapot utnak indítottuk. — N. A. Ne kotnyeleskedjék. — K. D. Nem ké-rünk belőle, inkább menjen zabot hegyezni.

☛ Teljes számu példányok még megrendelhe-tők. Egyes számok Egerben Rónay és Bart-mann urak kereskedésében, Budapesten több szivartűzsdében kaphatók.

BARTALITS IMRE

kiadó-könyvkereskedésében
Budapest, VIII., Eszterházy-utca 12. szám
megjelent és megrendelhető:

Mouret abbé vétke.

Zola Emil világhírű realisti-kus nagy regénye; 3 kötet
ára 2 frt 40 kr.

Zola Emil a jelenleg élő francia regényírók egyik legkitünőbbike; tolla az érzéki világ körében mo-zog ugyan s nagyon reális színekkel fest, de mindig erkölcsi háttérrel. A „Mouret abbé vétke“ egy fanatikus fiatal pap szívének fellángolását, paradicsomi boldog szerelmét és élettragediáját festi mesteri, megrázó vonásokkal s mellette egy idylli leánynak, a természet vad gyermekének mély szerelmét, szomorú élettörténetét. A realistikai tannak ez kétségkívül legszebb új regénye s annival megragadóbb, mert benne a realis-mus és érzékiség a költészettel ölelkezik.

Az esküdtszék ítélete.

Angol regény.
Két kötetben.

A két kötetnek ára
1 forint.